

Εύα Σπαθάρα*

Διερώτηση για να μην κάθομαι άνεργη

Ας σκεφτούμε αρχικά την στάση, τις πιθανές ερμηνείες της, την κίνηση και την ακινησία της. Μια κίνηση που προσδίδεται από τις προθέσεις. Επί-ανά-σταση. Η πρόθεση κινεί την στάση, ωθεί σε μια κατάσταση διαρκούς ετοιμότητας μετασχηματιστικής ορμής και σύγκρουσης απέναντι σε μια κανονικότητα (να μια λέξη που βρωμάει κρέας, πόσο κανονική, κανονιστική, τιμωρητική είναι η κανονικότητα;) που οφείλει άμεσα, εδώ και τώρα να ανατραπεί. Απελπισία και ελπίδα για ένα μέλλον που δεν θα οριστεί ως διαρκές διακύβευμα ανησυχίας αλλά ως άνοιγμα στο αδύνατο, στην πραγμάτωσή του.

Σισύφειος όρος η επανάσταση γιατί αυτό το ανά στη μέση της ωθεί σε μια διαρκή επαναληψιμότητα, σε μια τροχιά σε διαρκή κίνηση προς το αεικίνητο ενός ατελεύτητου αναστοχασμού επί της επανάστασης ως διαρκούς σύγκρουσης, ως διαδικασία εις το διηνεκές. Η στάση πληθύνεται, διαστέλλεται από την διαρκή τοποθέτηση των υποκειμένων στο επί και ανά αυτής. Εκτρέπεται σε στάσεις, απεκδύεται της αφαιρέσής της γειώνεται και βιώνεται στην υλικότητα της ως συνεχής μέσα από τον διαρκή αναστοχαστικό της χαρακτήρα. Το ξετύλιγμά της ταυτίζεται με το συνεχές των ρηγματώσεων πλέον, των ανατροπών στην προοπτική του απείρου. Δεν ρυμουλκείται, δεν περιχαρακώνεται, δεν οριοθετείται. Διαλύει την τάξη και διαλύεται η ίδια ως τάξη με ορίζοντα την αταξία του αιχμηρού κρίνειν, του βέβηλου αποσυνθέτειν. Κι εδώ συναντάται με την εξέγερση... εγείρεται εκ... από και προς δηλαδή... ένα έξω που δεν σκιαγραφείται αλλά βιώνεται απλώς και μόνο... είναι η απόδραση των σωμάτων από τη δοσμένη τους συνθήκη, η σύγκρουση με τους/ις εαυτούς/ές που πια δεν γίνονται ανεκτοί/ές. Ορίζοντας; Η ελευθερία των πληθυστικών αυτοδιαθέσεων έξω πέρα και ενάντια από όπου όπως και όποιο καταναγκασμούς, έξωθεν και έσωθεν.

Θα είχε ενδιαφέρον να στοχαστεί κανείς/μιά γιατί ο όρος επανάσταση στην νεοφιλελεύθερη ατζέντα, στην ρητορική της διαφημιστικής καταναλωτικής λογικής ενδύεται εύκολα με όρους αγοράς, είναι αρεστός, διαρκώς αξιοποιήσιμος, προς βρώση και τέρψη αλλά όχι ο όρος εξέγερση. Ίσως γιατί μια πρώτη ελάχιστη ερμηνεία θα ήταν ότι η επανάσταση έχοντας εν τη εκρήξει της ένα βαθμό γενίκευσης, συνεπώς και μεγαλύτερης αφαιρέσης συγκριτικά με την εξέγερση, απολύει τον συγκρουσιακό της χαρακτήρα, εκπίπτει νοούμενη ως εύκολα εφικτή στην πραγμάτωσή της. Τα πάντα είναι επανάσταση υπό την προϋπόθεση ότι τα πάντα μπορούν να καταναλωθούν. Ακόμα και η επανάσταση.

Τι συνιστά ένα εξεγερμένο σώμα, απέναντι σε ποιον και σε τι εξεγείρεται; Ένα σώμα που δεν μένει στη θέση του, που διαρκώς κινείται στον ενσώματο χώρο και χρόνο αντιστέκεται παθιασμένα σε άτρωτες βεβαιότητες και καθεστωτικές αξιώσεις αλήθειας. Όπως το φύλο. Φεμινισμοί, κινήματα ταυτοτικά, αποσταθεροποιητικά, ενδεχομενικά... ωθούν σε ρήξεις, διαρρήξεις και συγκρούσεις, έξωθεν και έσωθεν, σε μια διαρκή διαλεκτική διαδικασία επί-ανά-νοηματοδότησης του φύλου, των φύλων, ωθούν στην κατάργησή τους, την ανάδειξη τους, ως διαρκή διαδικασία εμβολής των φυσικοποιημένων αληθειών, των κανονιστικών ηγεμονικών λόγων. Συνιστούν το προς

της νοηματοδότησης του εκ... προς μια προοπτική διάνοιξης του βλέμματος, αποαποικιοποίησης των μυαλών και των σωμάτων, αποπατριαρχικοποίησης των σχέσεων... Ή -για να παραφράσω ένα γνωστό σύνθημα- προς μια οργιώδη βλάστηση των φύλων ενάντια στον τετραγωνισμό τους.

Υ.Γ. Ο τίτλος αποτελεί δάνειο τίτλου ποιήματος του Ν. Καρούζου

* *Ποιήτρια*